

μῶνται τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῶνται Αὐτὸν. Οὔτε ὁ κ. Ραβίνοβιτς οὔτε οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ τηροῦσι τὴν Κυριακὴν ὡς Σάββατον, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι τὴν τήρησιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Σαββάτου. Τὴν περιτομὴν διατηροῦσιν εἰσέτι, ἀλλὰ δὲν θεωροῦσιν αὐτὴν ἀναγκαίαν πρὸς σωτηρίαν.

Ἐδημοσιεῦθη διὰ Λουθηρανός τις ποιμὴν ἐπρότεινεν εἰς τινα ἐπιτροπὴν ἐν Λονδίῳ ὅπως ὁ κ. Ραβίνοβιτς διορισθῆ ὑπὸ τῆς ἐτερείας αὐτῶν ὡς Ἱεραπόστολος μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Ἡ ρηθεῖσα ἐπιτροπὴ δὲν συγκατετέθη εἰς τοῦτο διὰ μόνον τὸν λόγον διὸ δὲν εἶχε βαπτισθῆ εἰσέτι. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦς ἐβαπτίσθη εἰς Βερολίνον, οὐχὶ ὡς μέλος τῆς Λουθηρανῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ ὡς μέλος τῆς Ἀγγλικανικῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κ. Ραβίνοβιτς ἐλάμβανεν ὅλον ἐπιστολὰς ἐξ Ἰουδαίων ὄλων τῶν μερῶν τῆς Ρωσσίας καὶ Ρουμανίας, ἐρωτῶντων περὶ τοῦ κινήματος, τῶν ἀρχῶν καὶ διδασκαλιῶν αὐτοῦ, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐνωθῶσι καὶ οὗτοι εἰς αὐτὸ, ἢ νὰ ἀρχίσωσιν ἰδιαίτερον καὶ ὁμοιον πρὸς τοῦτο κίνημα.

« Ὁ κ. Ραβίνοβιτς ἐμφορεῖται πρᾶου, ταπεινοῦ, καὶ πλήρους ἀγάπης πνεύματος, καὶ ἀνταπαντῆ ἀμέσως Πολλάκις δὲ μὲ δάκρυα, πρὸς βεβαίωσιν τῆς Χριστιανικῆς αὐτοῦ ἀγάπης. Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ταυτίσῃ ἑαυτὸν πρὸς οἰανδήποτε Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐννοεῖ νὰ ἀρύηται τὸν Χριστιανισμὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, καὶ ἀπομάθῃ πάσας τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ ἕξεις καὶ διδασκαλίας εἰς ἀπόκτησιν νέων τοιούτων, ὡς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἤθελεν διδάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν συνεχῆ καὶ μετὰ προσευχῆς μελέτην ὁλοκλήρου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. »

Ὁ ἐν Λειψία Καθηγητὴς Franz Delitzsch, ὁ ἡγέτης τῆς διὰ τοὺς Ἰουδαίους Ἱεραποστολῆς ἐν Γερμανίᾳ, καὶ συντάκτης τοῦ τριμηνιαίου περιοδικοῦ Saat auf Hoffnung ἀργάνου τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐδημοσίευσε φυλλάδιον ἐξ ἑβδομήκοντα πέντε περίπου σελίδων ἐπὶ τῆς νέας ταύτης θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως, αἱ περισσότεραι σελίδες τοῦ ὁποίου πληροῦνται διὰ πρωτοτύπων ἐγγράφων, Ἐβραϊστὶ καὶ μὲ τὴν Γερμανικὴν αὐτῶν μετάφρασιν, ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ κινήματος. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα διαλαμβάνουσι δέκα καὶ τρεῖς ἐν ὄλῳ θέσεις: Ὁμολογίαν Πίστεως τῆς ἐθνικῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐξήγησιν τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς

τὸν Μεσσίαν, Ἰησοῦν τὸν ἐκ Ναζαρέτι. Χαγγάδαν διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸς Μεσσίαν, Ἰησοῦν τὸν ἐκ Ναζαρέτι, καὶ τέλος, Τάξιν τοῦ Κυριακοῦ Δείπνου. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ φυλλάδιον ἐπισυνάπτεται, ἐν παραρτήματι, διακήρυξις τις ἐνὸς διδασκάλου Friedmann, πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πιστοὺς ἐν Χριστῷ, καὶ ἕτερα διακήρυξις υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ Συνελεύσεως τῶν τελευταίων τούτων, συνελθούσης ἐν Κισνοβίῳ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ φυλλάδιον διαλαμβάνει πᾶσαν τὴν πρὸς μελέτην ἀναγκαίαν ὕλην ἐπὶ τοῦ νέου τούτου κινήματος.

Αἱ θέσεις αὗται, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς νέας πίστεως ἀρχίζουσι δι' ἀφηγήσεως τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταστάσεως τῶν ἐν Ρωσίᾳ Ἰουδαίων, καὶ διατείνονται ὅτι πᾶσαι αἱ πρὸς βελτίωσιν τῆς τοιαύτης καταστάσεως προσπάθειαι ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων ἀπέβησαν μάταιαι, καὶ ἐπάγονται:

«Παρίσταται ἀνάγκη βαθείας καὶ ἐσωτερικῆς ἠθικῆς ἀνακαινίσεως, πνευματικῆς ἀναγεννήσεως ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν κατὰ μέρος τὸν ψευδῆ ἡμῶν-θεὸν — τὴν φιλοχρηματίαν — καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ δεῶν νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν κατοικίαν διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας, καὶ τὸν φόβον τοῦ κακοῦ».

«Πρὸς τοῦτο πρωτίστως εἶναι ἀνάγκη ἡγέτου τις μέλλει νὰ χρησιμεύῃ ἡμῖν ὡς τοιοῦτος; Οὐδεὶς δύναται νὰ εὐρεθῇ ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Τὸν ἄνδρα, ὅστις κέκτηται πάντα τὰ προσόντα καὶ προτερήματα τοῦ τοιοῦτου ἡγέτου — τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, τῆς θυσίας τῆς ζωῆς, τῆς ἀγνότητος, τῆς βαθείας γνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τοῦ θάρρους πρὸς ἔλεγχον τῶν ἁμαρτιῶν καὶ κακιῶν τοῦ λαοῦ του, — τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡμεῖς, μετὰ ἐπιμεμελημένην ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν πάντων τῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας τοῦ λαοῦ μας, εὐρίσκομεν ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ καὶ μόνῳ, ἐν Ἰησοῦ τῷ Ναζωραίῳ. Οἱ σοφοὶ Ἰσραηλίται τῶν ἡμερῶν του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τον ἐννοήσωσιν ἀλλ' ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Αὐτός, καὶ Αὐτός καὶ μόνον ἐξεζήτησε τὸ καλὸν τῶν ἀδελφῶν του. Ὀφείλομεν ὅθεν νὰ μεγαλύνωμεν καὶ ἀγιάσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ ὀφείλομεν νὰ δεχ ὦμεν τὰ βιβλία τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς οἰκίας μας ὡς εὐλογία, καὶ συνάψωμεν αὐτὰ πρὸς τὰς Ἁγίας Γραφάς, αἵτινες παρεδόθησαν ἡμῖν παρὰ τῶν σοφῶν ἡμῶν ἀνδρῶν».

Ἐκ τῆς ἀξιοσημειώτου σειρᾶς τῶν ἀρθρῶν τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα οὗτοι διετύπωσαν, ἐν τούτων ἔχει ὡς ἐξῆς: —

«Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνεξερεύνητον διάταξιν τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ οἱ πατέρες ἡμῶν ἐκυριεύθησαν ὑπὸ οκληροκαρδίας, καὶ ὁ Κύριος ἐτι-

μώρησεν αὐτοὺς μὲ πνεῦμα ὕπνου, οὕτως ὥστε κατεπολέμησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ ἡμάρτησαν κατ' Αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπιστίας αὐτῶν παρεκίνησαν ἄλλα ἔθνη εἰς μεγαλείτερον ζῆλον, καὶ συνετέλεσαν οὕτω πρὸς τὴν διαλλαγὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ἧτις ἐπίστευσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν τοῦ Δαβὶδ, τὸν βασιλέα ἡμῶν, ὁπότεν ἤκουσαν τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας τῶν εἰρήνην ἐπαγγελλομένων ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ (Ἑσα. νβ'. 7), οἱ ὅποιοι ὡσαύτως περιφρονητικῶς ἀπεπέμφθησαν ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ συγκοινωνίας. Ἐν τούτοις, συνεπεία τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν ταύτης κατὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος ἐπλούτισε διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τοῦ, καὶ τὰ ἔθνη ἐν πληρώματι εἰσῆλθον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. [Ἐνταῦθα δὲν ἐκφράζονται σαφῶς. "Ὅ,τι ὁ Παῦλος ἀναφέρει εἰς Ρωμ. ια'. 25, εἶναι ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῆς ἐκ τῶν ἔθνῶν ἐκλεγομένης Ἐκκλησίας «τοῦ μικροῦ ποιμνίου» καὶ οὐχὶ τὰ ἔθνη πλήρη, τὰ ψευδῶς ὀνομαζόμενα Χριστιανισμός]. Ἡδὴ ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς, τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, μέλλομεν νὰ εὐλογηθῶμεν διὰ τῆς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν πίστεως μας. Ὁ δὲ Θεὸς τῶν προπατόρων ἡμῶν, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, θὰ ἐλεήσῃ ἡμᾶς καὶ θέλει ἐγκεντρίσει καὶ ἀναφυτεύσει τοὺς ἀποσπασθέντας κλάδους εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ρίζαν, — τὸν Ἰησοῦν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως πᾶς Ἰσραὴλ θέλει μετέσχει τῆς αἰωνίου σωτηρίας, ἡ δὲ Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἁγία ἡμῶν Πόλις, θέλει ἀνοικοδομηθῆ, καὶ ὁ θρόνος τοῦ Δαβὶδ ἀνιδρυθῆ εἰς αἰῶνας αἰώνων. »

Ἐκ μακρᾶς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ραβίνοβιτς πρὸς τινὰ Ἄγγλον εἰς Λονδῖνον, ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς : —

« Ἡ πολυτίμος σας ἐπιστολή, κλπ., ἐλήφθησαν. Ἡ καρδιά μου ἠγαλλίασεν ὁπότεν ἀνέγνωσα ταῦτα, καὶ εἶδον πόσον μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς καρδίας σου πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφούς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τοῦ Μεσσίας, πόσον δὲ πολυτίμος ἡ σωτηρία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν. Κλίνω γόνυ ἐνώπιον τοῦ Ἰεχωβά, τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐκ βάθους καρδίας ἐκχέω τοὺς λόγους τοῦ γλυκεοῦ Ψαλμοῦ τοῦ Ἰσραὴλ (Ψαλμ. λε'), « Ἄς αἰσχυνθῶσι καὶ ἄς ἐντραπῶσιν ὁμοῦ, οἱ ἐπιχαιρόντες εἰς τὸ κακόν μου. Ἄς εὐφρανθῶσι καὶ ἄς χαρῶσιν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου καὶ διαπαντός ἄς λέγῳσιν, ἄς μεγαλυνθῆ ὁ Κύριος, ὅστις θέλει τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου Αὐτοῦ », Ἀμήν.

« Ἐσωκλείσις ἐνταῦθα σοὶ ἀποστέλλω τὴν γνώμην μου καὶ ἐκθέσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὰ τέκνα ἐκεῖνα τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ Νοτίῳ Ρωσσίᾳ, οἵτινες πιστεύουσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσσίαν. Ἐξ αὐτῶν θέλεις γνωρίσει τὴν ἀρχὴν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν (τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφὸν ἡμῶν) τὸν Μεσσίαν. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἐνδόμυχος ἐπιθυμία καὶ ὁ πόθος τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Οἱ ἐκ τῶν Ἄγγλων φίλοι καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐν τῷ Ἰησοῦ, τῷ Σωτήρι ἡμῶν, θὰ πεισθῶσι διὰ τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου ὅτι ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐγύμνωσε τὸν ἅγιον Αὐτοῦ βραχίονα ἐνώπιον

πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς εἶδον τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐπέστη πλέον ὁ καιρὸς ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ μέσου τοῦ Ἰσραὴλ πάντες οἱ ἀκάθαρτοι, καὶ πάντες οἱ βασιτάζοντες τὰ σκεύη τοῦ Κυρίου καθαρισθῶσιν.

«Εἶναι ἀληθές, ἡ σωτηρία τοῦ Κυρίου δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον ἐν σπουδῇ (Ἰησοῦς Ναυῆ σι'. 1), οὐδὲ δύναται νὰ προβῇ μετὰ ταχύτητος. Ἄλλ' ἤδη ὅποτε ὁ Ἰεχωβά, ἡ Ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ ὁ Βασιλεύς τοῦ Σύμπαντος, προεπορεύθη τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ θὰ ἀκολουθήσῃ ἐπίσης ὡς Ὀπισθοφυλακὴ, ὡς ὁ Συνάγων τοὺς διεσκορπισμένους τοῦ Ἰσραὴλ. Τὸν τε χρόνον καὶ τὸ ὄνομά μου ἀφιερῶ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πείσμονος καὶ δυστυχοῦς μου ἔθνους, ὅπως μαρτυρήσω εἰς αὐτοὺς μὲ μέτωπον χαλκοῦν ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἐπαγγελίας, τὸ ὅποτον ἀπεδέχθησαν οἱ πατέρες ἡμῶν, διὲ δηλ ὁ Θεὸς ἤγειρεν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, τὸν ἐκ Δαβὶδ, ὡς Σωτῆρα τοῦ Ἰσραὴλ.

«Κατὰ τὸ βάθος τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, οἱ πατέρες ἡμῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ προνομιούχοι τῆς ἐπαγγελίας, ἐξάνεστησαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιδαφιλευθῇ ἡ χάρις ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, οὐχὶ κατὰ ἐπαγγελίαν τινὰ, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Μεσσίου. Ἄλλ' ἤδη, ὅποτε τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν σχεδὸν εἰσῆλθεν, ἐπέστη δι' ἡμᾶς, τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ, ὁ καιρὸς ὅπως ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν Βασιλέα Αὐτοῦ, καὶ κατασιῶμεν ἀγαπητὰ αὐτοῦ τέκνα. Ἀνάγκη νὰ λάβωμεν τὴν ἡμετέραν ἀπεριόριστον κληρονομίαν τοῦ Ἰακώβ, διότι ἡμεῖς ἐσμεν οἱ νόμιμοι κληρονόμοι, τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, δοῦλοι τοῦ οἴκου Δαβὶδ εἰς τὸν αἰῶνα. Τὸ πλήρωμα ἡμῶν τοιοῦτοτρόπως (ἡ προσέλευσις τ. ἔ. πολλῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὸν Χριστὸν), θέλει εἶσθαι ὁ πλοῦτος ἡμῶν, καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἐθνῶν, κατὰ τοὺς λόγους Ἰεχωβά διὰ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐνὸς πρωτοτόκου τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οὕτω θέλομεν εἶσθαι οἱ πρῶτοι μεταξὺ τῶν ἐπιστραφησομένων ἐθνῶν.

«Εἰς πολυπληθεῖς συναθροίσεις μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου θερμῶς προιρέπω αὐτοὺς λέγων. «Ἐκτινάχθητι τὸ χῶμα, ἐξεγέρθητι, ἐνδύθητι τὰ ἱμάτια τῆς μεγαλοπρεπείας σου, λαέ μου. Ὁ Κύριος ἐνήργησε μεγαλεῖτα ὑπὲρ σοῦ διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἰεσοαί, Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὡς Ἰσραὴλ, ὅπως ἐργασθῇ μεγαλεῖτα ἐπίσης μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, τὰ ὅποια ἠὺλογήθησαν διὰ τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ἐν αὐτοῖς.

«Μεγάλως εὐγνωμονῶ εἰς τὸν Θεὸν διότι βλέπω χιλιάδας ἀκρουομένων. Πολλοὶ καὶ ἄξιοι υἱοὶ Ἰσραὴλ ποθοῦσι καὶ ἀναμένουσι τὴν ὄραν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σᾶς ἰκετεύω ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ζητοῦσι τὴν σωτηρίαν, ὅπως οἱ φίλοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτοι, μὴ σιωπήσωσιν, ἀλλὰ συμβουλευσῶσι καὶ ὀμιλήσωσι θαρραλέως, μέχρις οὗτοι Ἐμμανουὴλ ἢ καὶ μετ' ἡμῶν ἐπίσης, ἕωσού ὁ Ἰεχωβά δείξει Αὐτὸν εἰς ἡμᾶς.»

Ἰωσήφ Ραβίνοβιτς.

Ἐπιπροσθέτως πρὸς τὴν ἀξιοσημείωτον αὐτὴν ἀφύπνισιν, παρόμοιόν τι κίνημα διατελεῖ ἐν προόδῳ ἐν Σιβηρίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου παραθέτομεν τὰ ἐξῆς ἐκ τινος Ἀμερικανικῆς ἑφημερίδος, «*Presbyterian Witness*»: —

«*Εἰδήσεις φθανουσιν ἐκ τῆς κεκρυσταλλωμένης Σιβηρίας περὶ Εὐαγγελικοῦ τινος κινήματος κατ' οὐσίαν ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ κ. Ραβίνοβιτς. Ὁ ἡγέτης τοῦ κινήματος αὐτοῦ εἶναι ὁ Ἰάκωβος Scheinmann, Ἰουδαῖος τις Πολωνός, ὅστις, πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, δι' ὄλως ἀνεξαρτήτων ἰδίων αὐτοῦ συλλογισμῶν, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα δι' Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Υἱὸς τοῦ Δαβὶδ, εἶναι ὁ ἀληθὴς Σωτὴρ. Οἱ ἄγαν συντηρητικοὶ Ταλμουδισταὶ Ἰουδαῖοι ἐπέτυχον ὥστε νὰ ἐξορισθῇ εἰς Σιβηρίαν, ἔνθα ὄλως ἀπαρατήρητος εἰργάσθη ἐπὶ δεκαπενταετίαν, ὅπως ἀφύπνιση πίστιν εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ συνεξοριστούς. Ἡμέραν τινα μετὰ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τοῦ ταχυδρομείου τοῦ εἰς Τόμσκαν, ὅπου εἰργάζετο, ἔτυχε νὰ εὕρῃ ἐν φυλλάδιον τοῦ κ. Ραβίνοβιτς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤνοιξεν ἀμέσως ἀλληλογραφίαν. Ἐκιοτε ἐπεδόθη διασπείρων τὰς δοξασίας τοῦ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου, διὰ φυλλαδίων ἐπιγραφομένων, «*Ἡ Φωνὴ ἑνὸς βοῶντος ἐν τῇ Ἐρήμῳ*». Ἡ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Delitzsch γενομένη μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀναγινώσκειται καὶ μελετᾶται μετὰ ζήλου ὑπὸ τῶν ἐν Σιβηρίᾳ Ἰουδαίων. Λέγεται δὲ δι' 36,000 ἀντίτυπα τῆς Καινῆς Διαθήκης εὐρίσκονται εἰς χεῖρας αὐτῶν».*

Τοιοῦτοτρόπως ὄθεν βλέπομεν ἀξιοσημειώτους ἐνδείξεις τῆς ἐπιστρεφούσης εὐνοίας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἰσραήλ. Ἐν τῇ ἀπελάσει αὐτῶν ἐξ ἄλλων χωρῶν διὰ μεγάλων διωγμῶν, ἐκ τῆς διανοίξει τῆς Παλαιστίνης ὅπως δεχθῇ αὐτοὺς, ἐν τῇ προσκλήσει αὐτῶν ἐν αὐτῇ δι' εἰδικῶν εὐκαιριῶν τῆς θείας προνοίας, τόσον δι' αὐτοὺς εὐνοϊκῶν, οἵαι αἱ φιλανθρωπικαὶ ἐκεῖναι ἐπιχειρήσεις πρὸς βοήθειαν αὐτῶν καὶ βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς τῶν, ὡς ἐπίσης ἐν τῷ ἀξιοσημειώτῳ τούτῳ κινήματι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἄρσεως τῆς πωρώσεως ἀπὸ τοῦ Ἰσραήλ. Πόσον δὲ καταδήλως μαρτυροῦνται πάντα ταῦτα ὡς ἐκ Θεοῦ ὄντα! Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς παλινορθώσεως τοῦ Σαρκετικοῦ Ἰσραήλ, ὡς ἐπίσης εἰς τὸ μέγα ἔργον τοῦ θερισμοῦ, διὰ τὴν σύναξιν τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ, ἡ ἐνέργεια τῆς ἤδη ἀπορριφθείσης ὀνοματικῆς Ἐκκλησίας καθολοκληρίαν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Εἰς ἀμφοτέρωτα τὰ μεγάλα αὐτὰ ἔργα, τὰ ἤδη ἐν προόδῳ, οἱ ποικίλοι Ἐκκλησιαστικοὶ ὄργανισμοὶ τοῦ κατ' ὄνομα «*Χριστιανισμοῦ*» ἐτέθησαν τελείως

κατὰ μέρος Κατὰ τὸν Ἐαυτοῦ δὲ χρόνον καὶ τρόπον, καὶ διὰ νέων, ταπεινῶν, καὶ ἀσήμενων ὀργάνων, ὡς κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμόν, ὁ Θεὸς κάμει ὥστε τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔργον νὰ εὐδοκιμῇ καὶ προοδεύῃ.

Καὶ ἤδη ἐρωτῶμεν. Τί σημαίνουν ταῦτα πάντα; Ὅποια θέλει εἶσθαι ἡ ἔκβοσις τοῦ παραδόξου καὶ θαυμασίου τούτου ἔργου, αἱ ἀξιοσημεῖωτοι ἀρχαὶ καὶ τὰ ταχέα ἄλματα τοῦ ὁποίου παρίστανται τόσον καταφανῆ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ θερισμοῦ; Ὁ Απόστολος Παῦλος καταδεικνύει εὐκρινῶς ὅτι ἡ περισυλλογὴ τοῦ Ἰσραὴλ σημαίνει περισυλλογὴν, ἢ ἀποκατάστασιν, δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα: «Εἰ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμος, καὶ τὸ ἥτιμα αὐτῶν πλοῦτος ἔθνων, [ὡς ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς θείας εὐνοίας πρὸς αὐτὰ] πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν».

Διὰ τῆς ἀποκοπῆς καὶ ἀπορρίψεως τοῦ Σαρκικοῦ Ἰσραὴλ τὰ ἔθνη ἔλαβον τὴν χάριν τῆς ἄνω κλήσεως, οἱ «ὀλίγοι» δὲ οἵτινες ἐκτιμῶσι ταύτην, καὶ οἵτινες κατανικῶσι τὰ κωλύματα τὰ ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, θέλουσιν ἀνυψωθῆ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίαν. Οὗτοι θὰ ἀποτελέσωσι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸν Μέγαν Ἐλευθερωτὴν. Οὗτος ἦτο ὁ σκοπὸς καὶ θέλει εἶσθαι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Σαρκικοῦ Ἰσραὴλ. Ἄλλ' ἢ ἐκ νέου περισύναξις καὶ ἐγκατάστασις αὐτῶν καὶ παλιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σημεῖοι ἕτερο βῆμα ἐν τῷ μεγάλῳ Σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ: ταῦτα πάντα διακηρύττουσιν ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῶν πάντων «πρῶτον διὰ τοὺς Ἰουδαίους» καὶ ἐπὶ τέλος διὰ «πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς», μέλλει μετ' οὐ πολὺ νὰ ἀρχίσῃ. Τὸ Μέγα τῆς Γῆς Ἰωβιλαῖον μέλλει μετ' οὐ πολὺ νὰ εἰσαχθῆ ἄρχεται δὲ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, οἱ ἀδελφοὶ Ραβινοβιτς καὶ Scheinmann καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεργάται, εἶναι ὄργανα τοῦ Θεοῦ παρασκευάζοντα τὸν ἀρχαῖον Αὐτοῦ λαὸν δι' ἀποκατάστασιν, ὡς ἀκριβῶς εἶναι ἡμέτερον προνόμιον νὰ εἴμεθα συνεργάται τοῦ Κυρίου ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ θερισμοῦ τοῦ συνεχομένου πρὸς τὴν περίοδον τοῦ θερισμοῦ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος καὶ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ, τῆς πνευματικῆς τάξεως. Ἀναμφιβόλως,

ἡ πλήρης τοῦ Ἰσραὴλ ἐπιστροφή εἰς τὴν γῆν αὐτῶν καὶ εἰς τὴν θεϊαν εὐνοίαν θέλει σημάνει ὅτι ὁ Μέγας Λυτρωτής, Κεφαλὴ καὶ σῶμα, διὰ τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ ἀποκατάστασις, ἔχει ἀνυψωθῆ ἢ πλέον εἰς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ὅτι ἡ Βασιλεία ἦλθε, καὶ ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως, τοῦ ὁποίου ὁ σαρκικὸς Ἰσραὴλ θέλει εἶσθαι τὰ πρωτοκάρπια, ἔχει ἤδη ἀρχίσει.

Ἐπομένως, « Εἰ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν καταλλαγὴ κόσμου, τίς ἡ πρόσληψις εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν ; » — ἀποκατάστασις οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς ζῶντας ἀλλ' ὡσαύτως διὰ τοὺς νεκρούς, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν καὶ βουλὴν τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ μόνον διὰ τὸν Ἰσραὴλ, ἀλλὰ καὶ διὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, τῆς ὁποίας ὁ Ἰσραὴλ ἦν τύπος, καὶ μέλλει νὰ εἶναι τὰ πρωτοκάρπια. Αἱ παροῦσαι ἀρχαὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας εἶναι σταγῶνες μόνον προηγούμεναι τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ραγδαίας βροχῆς, ἧς μέλλει ν' ἀναζωογονήσῃ οὐχὶ μόνον τὸν Ἰσραὴλ, ἀλλὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Καίτοι δὲ τὰ κύματα τῆς διαμάχης θὰ μαστίσωσι δεινῶς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ πρὸς καιρὸν θὰ περιαγάγωσιν αὐτοὺς εἰς πολὺ μεγαλειτέραν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, ἐν τῷ μέσῳ ὅμως πάντων τούτων ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ' αὐτῶν, καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλει βοηθήσει καὶ ἀνυψώσει αὐτούς.

Ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα, τὰ ἐπόμενα γεγονότα, λαμβανόμενα ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων τοῦ ἡμερησίου τύπου, εἶναι βεβαίως, λίαν σημαντικά. Ἡ ἔκβασις τοῦ κινήματος θὰ παρακολουθῆται μετὰ βαθυτάτου ἐνδιαφέροντος, παρὰ πάντων ὅσων περιπατοῦσιν ἐν τῷ φωτὶ τῆς παρουσίας ἀληθείας, καὶ οἵτινες κατανοοῦσιν ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὅτι ἐπέσθη ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς προανήγγειλε διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, εἰπών: « Παρυγορεῖτε, παρηγορεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεὸς Σας. Λαλήσατε παρηγορητικὰ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ φωνήσατε πρὸς αὐτήν, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ἐπληρώθη διότι ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς Κυρίου διεπλάσιον * διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς » — Ἡσα. μ'. 1, 2.

* Τόμος Βος, Κεφάλ. Ζ'.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τηλέγραφομα ἔχει ὡς ἑξῆς :

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Washington, D. C. Μαρτ., 5, 1891.

« Σήμερον ὁ κ. **William E. Blackstone** ἐκ Σικάγκου, ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ κ. **Blain**, καὶ παρουσίασεν αὐτῷ ὑπόμνημα ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ Ἰουδαίων.

« Οὗτοι ἐξήγησαν εἰς τὸν Πρόεδρον διὲν τὸ ὑπόμνημα εἶναι ἀποτελεσμα Συμμελεούσης τινος ἐκ Χριστιανῶν καὶ Ἰσραηλιτῶν, συνελθούσης πρό τινος ἐν Σικάγκῳ, καὶ ἐπέστησαν εἰδικῶς τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ γεγονός διὲν τοῦτο δὲν εἶναι ἀντενέργεια κατὰ τῆς Ρωσσίας, ἀλλ' ἀποβλέπει ὅπως εἰρηνικῶ τῷ τρόπῳ οἱ Ἰουδαῖοι κατασιῶσι κύριοι τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν οἴκου—τῆς Παλαιστίνης.

« Ὁ κ. **Blackstone** κατέδειξε διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων τὸ δυνατόν τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας ἐκείνης, ἀπὸ τε γεωργικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀπόψεως, ὑπὸ δραστηρίαν τινὰ κυβέρνησιν, καὶ εἶπεν διὲν, ἐὰν ὁ μεταξὺ Ἱερουσαλήμ καὶ Ἰόππης λειτουργῶν σιδηρόδρομος ἤθελεν ἐπεκταθῆ καὶ μέχρι Δαμασκοῦ, Ταδμόρης καὶ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, οὗτος ἤθελεν ἀποβῆ μία μεγάλη διεθνὴς λεωφόρος.

« Ἡ οἰκονομικὴ ἔνδεια, εἶπε, τῆς Τουρκίας, παρέχει ἔμφασιν εἰς τὴν προτεινομένην ἀποζημίωσιν διὰ τῆς πληρωμῆς μέρους τοῦ δημοσίου τῆς Τουρκίας χρέους ὑπὸ Ἰουδαίων κεφαλαιούχων, καὶ διὲν ὅτι ζητεῖται εἶναι μόνον εἰρηνικαὶ διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως πᾶσα ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, κινητῆς τε καὶ ἀκινήτου περιουσίας, ἢ οεβαστῆ καὶ προστατεύηται δεόντως. Περαιίνων δὲ προσέθεσεν διὲν, ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις, διατελοῦσα εἰς τοιαύτας φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ρωσσίαν, καὶ οὐδόλως περιπεπλεγμένη εἰς τὰ Ἀνατολικά ζητήματα, εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία ὅπως λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς φιλικὴν σύστασιν τοῦ ἐν λόγῳ κινήματος, ὅπως δοθῆ εἰς τὰ περιπλανώμενα ἑκατομμύρια τοῦ Ἰσραήλ ὀριστικὴ καὶ διαρκὴς διαμονή.

« Ὁ Πρόεδρος ἠκροάθη μετὰ προσοχῆς τῶν ἐξηγήσεων τοῦ κ. **Blackstone**, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ζήτημα ὑπὸ σπουδαίαν ἔψωψιν».

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

Τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος ἔχει ὡς ἑξῆς : —

« Τὶ θέλει γέινει διὰ τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ Ἰουδαίους; Εἶναι ἀσύνετον καὶ ἐνταυτῷ ἀνωφελὲς ἔργον τὸ νὰ προβάλλῃ τις ἀξίωσιν νὰ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν περὶ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς ὑποθέσεων. Οἱ Ἰσραηλιταὶ ἔζησαν εἰς τὰς Ρωσσιακὰς κτήσεις ὡς ξένοι ἐπὶ αἰῶνας, ἡ δύναμις δ' αὐτῆ εἶναι βαθέως πεπεισμένη διὲν οὗτοι εἶναι φορτίον εἰς τοὺς πόρους αὐτῆς, καὶ ἐπιζήμιοι εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ἀγροτικῶν αὐτῆς πληθυσμῶν,

καὶ δὲν θὰ ἀνεχθῆ αὐτοὺς νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ Ἀὐτὴ ἔχει ἀποφασίσει ὠρισμένως ὅτι οὗτοι ἀνάγκη νὰ ἀπέλθωσιν. Ἐπομένως, ὅπως οἱ Σεφαρδίμ τῆς Ἰσπανίας, οἱ Ἀσκεναζίμ οὗτοι ἀνάγκη νὰ μεταναστεύσωσιν. Ἄλλὰ ποῦ θὰ μεταβῶσι δύο ἑκατομμύρια τοιοῦτου πιωχοῦ λαοῦ; Ἡ Εὐρώπη εἶναι πυκνῶς κατωκημένη, καὶ δὲν ἔχει πλέον χῶρον διὰ τοιοῦτον ἀγροτικὸν πληθυσμόν. Τὸ νὰ μεταναστεύσωσι δὲ εἰς Ἀμερικὴν θὰ ἦτο ἔργον τεραστίων δαπανῶν, καὶ ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ἔτη ὀλόκληρα.

«Διατὶ νὰ μὴ ἐπαναδοθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ Παλαιστίνη καὶ πάλιν; Κατὰ τὴν παρὰ Θεοῦ διανομὴν τῶν ἔθνων ἡ Παλαιστίνη εἶναι ἡ ἐστία τῶν, ἡ ἀναπαλλογρίωτος αὐτῶν ἰδιοκτησία, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπελάθθησαν διὰ τῆς βίας. Ἡ χώρα αὕτη, παρ' αὐτῶν καλλιεργουμένη, ὑπῆρξε γῆ θαυμασίως εὐφορος, διατηροῦσα ἑκατομμύρια Ἰσραηλιτῶν, οἵτινες σκοπόνως ἐγεώργουν τὰς πλευρὰς τῶν λόφων καὶ τὰς παιδιάδας τῆς Ὀὔτοι ἐχρημάτισαν γεωπόνοι καὶ παραγωγεῖς, ὡς ἐξίσου ὑπῆρξαν ἔθνος μεγάλης ἐμπορικῆς σημασίας — τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς θρησκείας. Λέγεται δ' ὡσαύτως ὅτι αἱ βροχαὶ ἠϋξήσαν συχνότεραι, καὶ ὑπάρχουσι τόσα ἄλλα τεκμήρια καὶ ἀποδείξεις μαρτυροῦντα ὅτι ἡ γῆ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐφορίαν.»

«Διατὶ αἱ Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς Βερολινείου Συνθήκης τοῦ 1878 ἀπέδωκαν τὴν Βουλγαρίαν εἰς τοὺς Βουλγάρους, καὶ τὴν Σερβίαν εἰς τοὺς Σέρβους, νὰ μὴ ἀποδώσωσιν ἤδη τὴν Παλαιστίνη ὀπίσω εἰς τοὺς Ἰουδαίους; Αἱ ἐπαρχίαι αὗται, ὡς ἐπίσης ἡ Ρουμανία τὸ Μαυροβούνιον καὶ ἡ Ἑλλάς, ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τῆς Τουρκίας καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν ἰδιοκτῆτας. Δὲν ἀνήκει δὲ καὶ ἡ Παλαιστίνη ἐξίσου δικαίως εἰς τοὺς Ἰουδαίους.»

«Ἐὰν οὗτοι θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχωσι αὐτόνομον κυβέρνησιν, οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἰσραηλίται ἤθελον περισυνάξει καὶ μεταφέρει τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς των πρὸς ἐγκατάστασιν εἰς τὴν χρονοτίμητον αὐτῶν κατοικίαν. Ἐπὶ 18 καὶ πλέον αἰῶνας ἀνέμενον οὗτοι μεθ' ὑπομονῆς τὴν τοιαύτην προνομιούχον εὐκαιρίαν. Δὲν ἐγένοντο γεωργοὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας, διότι ἐπίστευον ὅτι εἶναι ξένοι καὶ παρεπίδημοι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἔθνων, καὶ ὅτι ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Παλαιστίνην, καὶ γεωργήσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν. Οἰαδήποτε κεκτημένα δικαιώματα, δυνάμει κατακτήσεως, ἀναγνωρίζονται τῇ κυριάρχῳ Δυνάμει, αὕτη δύναται ν' ἀποζημιωθῆ διὰ πάντα ταῦτα, τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀναλαμβανόντων ἀνάλογον μέρος τοῦ δημοσίου αὐτῆς χρέους.»

«Οἱ ὑποφαινόμενοι πεποιθήμεν ὅτι ὁ παρὼν χρόνος εἶναι ὁ μᾶλλον κατάλληλος διὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἰδίως τὰ Χριστιανικὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, νὰ δείξωσιν ἔλεος πρὸς τὸν Ἰσραήλ. Ἐν ἑκατομμύριον ἐξορίστων, διὰ τῶν φρικωδῶν αὐτῶν παθημάτων, ἐπικαλοῦνται τὸν οἶκτον, τὴν συμπάθειαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν ἡμῶν. Ἄς ἐπιστρέψωμεν ἡμεῖς λοιπὸν εἰς αὐτοὺς τὴν γῆν τῶν, τῆς ὁποίας τόσον ἀσπλάγχνως ἀπεστέρησαν αὐτοὺς οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ρωμαῖοι.»

«Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ ὑποφαινόμενοι εὐλαβῶς παρακαλοῦμεν τὴν

Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Κον Βενιαμὴν Χάρισων, καὶ τὴν Αὐτοῦ Ἐντιμότητα τὸν κ. J. G. Blain. Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπως χρησιμοποιήσωσι τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὴν ἐπιτροπὴν αὐτῶν παρὰ ταῖς Κυβερνήσεις τῶν Α. Α. Αὐτοκρατορικῶν Μεγαλειότητων — Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ., Τσάρου τῆς Ρωσίας Βικτωρίας Βασιλίσσης τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Αὐτοκρατορίας τῶν Ἰνδιῶν, Γουλιέλμου τοῦ Β', Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, Φραγκίσκου Ἰωσήφ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρ. Ουγγαρίας, Ἀβδούλ Χαμίτ τοῦ Β'. Αὐτοκράτορος τῆς Τουρκίας, τῆς Αὐτῆς Βασιλικῆς Μεγαλειότητος Μερίας Χριστίνης, Ἀντιβασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τῶν κυβερνήσεων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, καὶ τῶν κυβερνήσεων Βελγίου, Ὀλλανδίας, Δανίας, Σουηδίας, Παρτογαλίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ὅπως συντελέσωσι πρὸς ὅσον οἶόν τε ταχεῖαν συγκρότησιν διεθνoῦς Συνδιασκέψεως, ὅπως ἐξετάσωσι τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τὰς ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἀπαιτήσεις αὐτῶν, ὡς τῆς ἀρχαίας αὐτῶν πατρίδος, καὶ ἐπιδιώξωσι τὴν διὰ πάντος δικαίου καὶ καταλλήλου τρόπου ἀνακούφισίν των ἀπὸ τῶν δεινοπαθημάτων αὐτῶν.»

[Τὸ ὑπόμνημα φέρει τὰς ὑπογραφὰς ἐξόχων ἀνδρῶν παντὸς ἐπαγγέλματος καὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν ἐκ Σικάγκου, Βοσιτώνης. Νέας Ὑόρκης, Φιλαδελφείας, Βαλτιμόρης, καὶ Οὐασινγκτῶνος.]

ΤΟ ΑΓΓΛΟ — ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ παρόντος τόμου, ἐπίκρισις αὐτοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ παρόντος κεφαλαίου, ἐδημοσιεύθη εἰς Ἀγγλικὴν τινα Ἐφημερίδα — **Ἡ Σημαία τοῦ Ἰσραήλ**» (The Banner of Israel), — ἣτις εἶναι συνήγορος τῆς θεωρίας ὅτι οἱ Ἀγγλοσαξωνικοὶ λαοὶ εἰσιν ἀντιπρόσωποι τῶν «δέκα ἀπολεσθεισῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ» Ἡ ἐπομένη ἀπάντησις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, «**Σκοπιὰ τῆς Σιών**», κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1891 Ἀναδημοσιεύομεν δ' αὐτὴν ἐνταῦθα πιστεύοντες ὅτι αὕτη θέλει κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ὡς ραγματουομένη ἐπὶ ἐπιπροσθέτων σημείων τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, ὡς ἔπεται.

« Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Σημαίας τοῦ Ἰσραήλ —

Ἀγαπητὴ Κύριε —

Περιῆλθεν εἰς γνῶσίν μου ἄρθρον τι δημοσιευθὲν προσφάτως ἐν τῇ ὑμετέρῃ Ἐφημερίδι, καὶ πραγματοποιούμενον ἐπὶ τῆς

Χαραυγῆς τῆς Χιλιετηρίδο, τόμος Γ΄, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ λεγομένων ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Ἄγγλο — Ἰσραηλιτικὸν ζήτημα, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων εἰς Παλαιστίνην. Ἐπειδὴ δὲ φαίνεται ὡς ζητοῦν ἀπάντησιν, σπεύδω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐν αὐτῷ συντόμως.

Τὸ σημεῖον τῆς συζητήσεως στρέφεται περὶ τὸ ζήτημα εἶναι, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν δέκα φυλῶν ἀπὸ τῶν δύο φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἱεροβοὰμ, αὐταὶ ἠνώθησάν ποτε καὶ πάλιν, εἴτε πραγματικῶς εἴτε ὑπολογιστικῶς. Ὁ ὑμέτερος ἀρθρογράφος ἰσχυρίζεται ὅτι ἔνωσις αὐτῶν ἐκ νέου δὲν ἐγένετο, καὶ ὅτι τὸ ὄνομα Ἰσραὴλ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐφεξῆς, ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς δέκα φυλάς, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς δύο, τὰς φυλάς Ἰούδα καὶ Βενιαμὴν, τὰς γνωστὰς ὡς Ἰουδαῖοι. Ἡ πλάνη αὕτη ἐνδείκνυται ὡς ἀπαραίτητος διὰ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ: ὅτι δηλ. οἱ Ἀγγλοσαξωνικοὶ λαοὶ εἶναι αἱ δέκα ἐκεῖναι φυλαὶ, καὶ ὅτι ἡ εὐημερία αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὸ ἐν λόγῳ γεγονὸς. Ἡμεῖς ἐπιμένοντες διατεινόμενοι ὅτι ἀπὸ τῆς περιόδου τῆς ἑβδομηκονταετοῦς ἐρημώσεως, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν ἐκ τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας, τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἐν ὄλον, διαλαμβάνον πάντα τοὺς ἐκ πάσης φυλῆς, οἵτινες ἔδειξαν σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Παλαιστίνην ὅποταν ὁ Κύριος ἐξέδωκε τὸ διάταγμα αὐτοῦ, δι' οὗ ἐπειρέπετο ἡ ἐκεῖ ἐπάνοδος των. Διατεινόμεθα ἐπίσης ὅτι πάντες οἱ μὴ ἐπιστρέψαντες δὲν ἦσαν ἐκ τῆς κοινωνίας τοῦ Ἰσραὴλ, δὲν ἦσαν ἀληθεῖς Ἰσραηλιταὶ, ἀλλ' ὅτι ἐλογίζοντο ἕκτοτε ὡς ἐθνικοί. Ὑποστηρίζομεν δ' ὡσαύτως ὅτι οἱ ἐκ τῶν «ἀπολεσθεισῶν φυλῶν», οἵτινες δὲν ἦσαν ἀληθῶς Ἰσραηλιταὶ, θὰ ἀναγνωρισθῶσι καὶ εὐλογηθῶσιν ὑπὸ τὴν Νέαν Διαθήκην κατὰ τὴν μέλλοντα Χιλιετῆ αἰῶνα, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸν παρόντα αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπὶ τινων, ἐν τούτοις, σημείων φαίνεται λαμβάνουσα χώραν ἑλαφρά τις παρανόησις τῆς ἡμετέρας θέσεως. Ἡμεῖς δὲν ἀρνούμεθα ὅτι αἱ δέκα φυλαὶ ἀπεχωρίσθησαν τῶν δύο φυλῶν, οὐδὲ ὅτι αἱ δέκα φυλαὶ, αἱ ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν πλειονότητα, διέτηρησαν, ὡς τοιαῦται, τὸ ἀρχικὸν πασῶν ὄνομα (Ἰσραὴλ),

οὔτε τὸ ὅτι αἱ δύο φυλαὶ ἐγένοντο μετέπειτα γνωσταὶ ὡς Ἰούδας, οὔτε ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ πρὸς παιδείαν αὐτῶν, οὔτε ὅτι αἱ δέκα φυλαὶ ἤχθησαν αἰχμάλωτοι ἐβδομήκοντα ὄλα ἔτη πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν δύο, οὐδὲ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει πιθανῶς μερίδα εὐλογίας διὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν δέκα φυλῶν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τῶν δύο φυλῶν, καὶ δι' ὄλας τὰς φυλάς τῆς γῆς, κατὰ «τοὺς καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος Αὐτοῦ προφητῶν» — Πράξ. γ'. 19 — 21.

Ὅτι ἡμεῖς ἰσχυρίζομεθα εἶναι, ὅτι ὁ μέγας Διδάσκαλος εἶχε δίκαιον διακηρύξας ὅτι «Ἡ Σωτηρία ἐστὶν ἐκ τῶν Ἰουδαίων», καὶ ὅτι ὁ μέγας Ἀπόστολος εἶχε δίκαιον ὁπότε διεκήρυττεν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ Θεοῦ εἶναι, «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι οὐ γὰρ ἐστὶν προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ.» (Ρωμ. β'. 10, 11), Ὡς ἡμεῖς ἐννοοῦμεν τοῦτο εἶναι ὅτι, μετὰ τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν, τὸ ὄνομα Ἰουδαῖος κατέστη συνώνυμον πρὸς τὸ ὄνομα Ἰσραήλ, καὶ διελάμβανε πάντας ὅσοι ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν νόμον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων τῆς Ἀβραμιαίας Διαθήκης, ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐτῷ καὶ τινῶν ἐκ τῶν δέκα φυλῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἐξ ἐθνῶν προσηλύτων, — τ. ἔ. πάντων ὅσοι ἦσαν περιτετημημένοι, Πρὸς τοῦτοις, ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποστασίας τῶν δέκα φυλῶν, πάντα τὰ κατ' ἄτομα μέλη τῶν φυλῶν ἐκείνων δὲν ἔλαβον μέρος ἐν τῇ ἀποστασίᾳ αὐτῇ Τινὲς ἐξ αὐτῶν παρέμεινον πιστοὶ εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Ἰούδα, καὶ ἐξηκολούθησαν κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. — Α'. Βασιλ. ιβ'. 17.

Ἐξηκριβώσαμεν καὶ ὑπεδείξαμεν τὸ ἀξιοσημεῖωτον γεγονός, καθ' ὃ ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀπεκάλουν τὰς δέκα φυλάς ὑπὸ ἓν ὄνομα — «Ὁ οἶκος Ἰσραήλ» — καὶ τοῦτο, ἐπίσης, ὁπότε ἐλάλουν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν λαὸν τὴν ζῶντα ἐν Ἱερουσαλὴμ, οἵτινες, ὡς κοινῶς ἀνομολογεῖται, κατήγοντο πρωτίστως ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἀλλὰ καὶ ἐν μέρει ἐξ ὄλων τῶν δώδεκα φυλῶν Τὸ γεγονός ὅτι ὁ τε Κύριος καὶ οἱ

Ἀπόστολοι ἀπεκάλουν οὕτω τὰς δώδεκα φυλάς ὡς ἓν ἔθνος, καὶ ἐφήρμοζον ἐπ' αὐτῶν, ὡς τοιούτων, προφητείας, φαίνεται ἡμῖν ἐπαρκῆς δικαιολόγησις ὅπως καὶ ἡμεῖς πράττωμεν τὸ αὐτό.

Τὸ νὰ παραθέσωμεν τὰ ἐδάφια τῶν Γραφῶν τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ζητήματος, τοῦτο ἤθελεν ἀπαιτήσῃ πολὺν χῶρον ἀλλὰ πᾶς ὅστις ἤθελε λάβει ἓν ἀντίτυπον τοῦ «**Ταμείου τῆς Ἀγ. Γραφῆς**, ὑπὸ Young, καὶ στρέψει εἰς τὴν σελίδα 528 καὶ σημειώσῃ τὰς διαφόρους ἐκδοχὰς ὑφ' ἃς γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως Ἰσραὴλ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, θέλει ἔχει ὅ,τι φαίνεται νὰ εἶναι καταπληκτικὴ ἀπόδειξις, τοῦ ὅτι ὁ οἶκος Ἰσραὴλ δὲν ἐθεωρεῖτο πλέον ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων ὡς ἀπλῶς αἱ «δέκα φυλαί», ἀλλ' ὡς ὀνομάζεται, «πᾶς Ἰσραὴλ». Δόσατε κυρίως προσαχθῆν ἐπὶ τῶν ἐπομένων ἐδαφίων : Ματθ. ἡ'., 10. ι'. 6, ιέ. 24, 31. κζ'. 9, 42, Μάρκ. ιβ'. 29, ιέ. 32. Λουκ. α'. 54, 68, καὶ ἰδίως τὸ ἐδάφ. 80 : ἐπίσης β'. 25, 32, 34, κδ'. 25. Ἀναγνώσατε δ' ὡσαύτως ἐπισημασμένως τὰ Ἰωάν. α'. 31, 49, γ'. 10, ιβ'. 13, ἐπίσης, Πράξ. β'. 22, 36, γ'. 12. δ'. 10, 27. ε'. 21, 30, 31, 35, ιγ'. 16, 24, κα'. 28, Ρωμ. θ'. 6, 31, ι'. 19, ια'. 25, 26, Α. Κορινθ. ι'. 18, Γαλατ. σι'. 16, Ἐφεσ. β'. 12 Φιλίπ. γ'. 5, Ἐβρ. η'. 8.

« Ἡ Σωτηρία ἐστὶν ἐκ τῶν Ἰουδαίων », ἣ ἐκ τῶν τηρούντων τὴν διαθήκην Ἰσραηλιτῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι (1) ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ Σωτὴρ, ἦλθεν ἐξ αὐτῶν (2) ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῶν Ἰουδαίων αὐτῶν (τῶν Ἀποστόλων καὶ πλείστων τῶν τῆς πρώτης ἐκκλησίας), τῶν ὀνομαζομένων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ Ἰσραὴλ (Ρωμ. θ'. 27, ια'. 1, 5, 7) ἀνεδείχθησαν ἐργάται ὅπως μεταφέρωσι τὸ εὐαγγέλιον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν διαλλαγῆς εἰς τὰ ἔθνη καὶ (3) ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Κυρίου εἶναι ὅτι εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως ἐν τῷ μέλλοντι, ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, ἀνανήφων ἐκ τῆς πωρώσεως αὐτοῦ, θέλει χρησιμοποιηθῆ ὡς διάμεσον διὰ τοῦ ὁποίου νάματα σωτηρίας, βρύνοντα ἐκ τοῦ δεδοξασμένου πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, θέλουσι ρεύσει εἰς ὅλας τὰς φυλάς τῆς γῆς, ὡς εἶνα, γεγραμμένον, « Ἐκ Σιῶν [ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγε-

λίου, ἢ τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ δεδοξασμένου] θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ [τοῦ ἐκ νέου ἀποκαταστηθησομένου Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα] — Ἡσα.β'. 3.

Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει αἱ δέκα φυλαὶ ἀφίνονται ἐκτὸς ταύτης καὶ πασῶν τῶν τοιούτων ὑποσχέσεων, διότι οὔτε ἡ Σιών οὔτε ἡ Ἱερουσαλήμ (οὔτε δηλ. ὁ τύπος) οὔτε ἡ πραγματικότητα, ἀνῆκον εἰς αὐτάς. Ὅπως ἔχη τις μερίδα καὶ κληρὸν ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ γενομένη διαθήκῃ, αἱ φυλαὶ αὗται ἢ πρέπει νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποίου ὁ Λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα εἶναι ἡ κεφαλὴ, ἢ πρέπει νὰ συνταυτισθῶσι πρὸς τὸν κατὰ γράμμα Ἰούδαν εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπως γείνωσι μέτοχοι εἰς τὴν μερίδα αὐτοῦ εἰς τοὺς μέλλοντας «καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως» διότι τὸ Κύριος θέλει σώσει πρῶτον τὰς σκηνάς τοῦ Ἰούδα. Ζαχαρ.β'. 7.

Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ὑμετέρου ἀρθρογράφου φαίνονται συγκεφαλαιούμενα ἐν ταῖς ἐπομέναις περικοπαῖς, ἃς παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος. Οὗτος λέγει δι:

«Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν μὴ ἐπιστροφὴν τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπλῆ παραβολὴ τῶν χωρίων Ἱερεμ. κθ'. 1, 4, 10, μετὰ τοῦ Ἑσδρα α'. 1, δεικνύει δι τὸ διάταγμα τοῦ Κύρου ἐγένετο εἰς ἐκπλήρωσιν προφητείας, ἣτις ἀνεφέρετο ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἐκ δὲ τοῦ Ἰεζκλ. δ'. 3—8 γίνεται κατάδηλον δι ἡ προθεσμία τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραὴλ ἐπρόκειτο νὰ παραταθῇ καὶ πέραν τῆς τοῦ Ἰούδα. Οὐδεμία, ὅπως δὴ ποτε, ὑπάρχει ἀπόδειξις δι αἱ δέκα φυλοὶ διελαμβάνοντο ἐν τῇ προσφορᾷ τοῦ Κύρου».

Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀντιείπωμεν κατὰ τῶν τοιούτων ἐσχυρισμῶν, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ὑμετέρους ἀναγνώστας νὰ ἐξετάσωσιν ἐπισταμένως τὰ ὡς ἀνωτέρω παρατιθέμενα χωρία. Ὁ Ἱερεμίας (κθ'. 1—10) δὲν συμβουλεύει τὸν λαὸν νὰ ἐγκατασιῶσιν ἐν τῇ γῇ τῆς αἰχμαλωσίας των μετ' εὐχαριστήσεως, μηδέποτε πλέον ἐλπίζοντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ ἐφησυχάσωσιν ἐν τῇ γῇ τῆς Βαβυλῶνος ὡς ἐν τῷ οἴκῳ των, διότι οὐδεμία ἀπελευθέρωσις ἦν δυνατὴ ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, τὰ ὁποῖα ἦσαν περιόδος αἰχμαλωσίας κατὰ πολὺ μακροτέρα ὁμοιωτικῶς ἄλλης ἦν ποτε οὔτοι εἶχον δοκιμάσει.

Τὸ ἐδάφ. Ἔσδρ. α'. 1. δὲν περιορίζει τὸ προνόμιον ἢ τὴν ἐλευθερίαν πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὰ μέλη τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν. Τὸνναντιον, τὸ ἐδάφιον 3 διακηρύττει ὅτι ὁ Κύριος ἐπεξέτεινε τὴν προσφορὰν εἰς «Πάντα ἐξ ἡμῶν ὄντα ἐκ παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ» τὸ δὲ ἐδάφιον 4 ἐπιαναλαμβάνει τὸ «πάντα», καὶ καθιστᾷ τὴν πρόσκλησιν παγκόσμιον, ὡς ἦτο τὸ κράτος τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν λέξεων «ἐκ πάντων τῶν τόπων» καὶ τὸ ἐδάφιον 5 βεβαιοῖ ὅτι εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἀνταπεκρίθησαν οὐχὶ μόνον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πατριῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν, ἀλλ' ἠσαύτως «οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται μετὰ πάντων ὄσων τὸ πνεῦμα διεύγειρεν ὁ Θεὸς» — τοῦτέστιν, πάντων ὄσων αἱ καρδίαι, ὡς τοῦ Συμεών, «προσεδέχοντο (ἀνέμενον) τὴν παράκλησιν ἢ παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ» Μεταξὺ τῶν τοιούτων ὑπῆρχον καὶ ἐκ τῶν δέκα φυλῶν, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν λοιπῶν. Ἐπὶ παραδείγματι, μεταξὺ τῶν μετὰ τοῦ Συμεών περιμενόντων ἐν τῷ ναῶ τὴν παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ, ἦτο «Ἄννα ἡ προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσῆρ». — Λουκ. β'. 36.

Ἐποῦ δ' ἀφορᾷ τὴν παραπομπὴν ἐκ τοῦ Ἰεζεκιήλ (δ'. 3 — 8), οὐδεμίαν παρέχεται νύξις ὡς πρὸς τὸ πότε ἐξεπληρώθησαν εἴτε τὰ τεσσαράκοντα εἴη ἐπὶ τοῦ Ἰούδα, εἴτε τὰ τριακόσια ἑννεηκόντα εἴη ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ ὑμέτερος ἀρθρογράφος παραβλέπει τὰ γεγονόσ, ὅτι, καίτοι ἡ συμφορὰ αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, παρίσταται ὁμοῦς ὡς ἐπερχομένη ὁλόκληρος ἐναντίον ἑνὸς λαοῦ, ὡς τοῦτο ἐξεικονίζεται διὰ τῆς μιᾶς πρωτευούσης πόλεως, τῆς Ἱερουσαλήμ, ἣτις περιγράφεται ὑπὸ τοῦ προφήτου ὡς μέρος τῆς σκηνακῆς αὐτοῦ διδασκαλίας. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι τὸ οὕτω πως διδασκόμενον μάθημα σημαίνει ὅτι ἢ κατὰ τῶν δέκα φυλῶν ὄργη τοῦ Θεοῦ ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀποστασίας αὐτῶν, ὅποτε αὐταὶ ἐξώκειλον εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, περὶ τὰ 390 πρὸ τῆς ἐρημώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅτι ἢ κατὰ τῶν δύο φυλῶν ὄργη ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ 40 ἐτῶν πρὸ τῆς ἐρημώσεως, ὅποτε, ὑπὸ τὸν βασιλέα Μανασσῆν, αἱ δύο αὐταὶ φυλαὶ ἐγένοντο εἰδωλολάτραι καὶ ὅτι ἢ ὄργη τοῦ Θεοῦ ἔπαυσιν, ἢ κατηνύσθη, διὰ

τῆς ἐξιλεώσεως διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἐν τῇ ταχείᾳ ἐρημώ-
σει τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς γῆς. Ἐὰν ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι
ὀρθή, ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψε καθ' ὃν χρόνον οὗτοι
ἦσαν εἰς Βαβυλῶνα, εἰς πάντας ὅσοι ἠύλαβοῦντο τὰς ἐπαγγε-
λίας Αὐτοῦ καὶ ἀνέμενον νὰ λήξωσι τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη τῆς
ἐρημώσεως ὅπως ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ ἐν
τῇ ἁγίᾳ Αὐτοῦ πόλει καὶ τῷ ναῷ.

Ἀπαντῶμεν, λοιπὸν, ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι
οἱ εἰλικρινεῖς καὶ πιστοὶ ἐκ τῶν δέκα φυλῶν παρεκωλύθησαν
καὶ δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἁγίαν γῆν μετὰ τὰ ἑβδομήκοντα
ἔτη τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς. Ἀπεναντίας αἱ παρατεθεῖσαι
μαρτυρίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὗτοι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἐπι-
στρέψωσιν, καὶ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔκαμον χρῆσιν τῆς τοιαύτης
ἐλευθερίας τῶν.

Παραθέτων, ἀκολούθως, ὁ ὑμέτερος ἀρθρογράφος ἐκ τῆς
τῶν «**Γραφικῶν Μελετῶν**». Τόμος Γ' τὴν παρά-
γραφον, «**Αὗται [αἱ δέκα φυλαὶ] ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην**
τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐγένοντο εἰδωλολάτραι, ἄπιστοι, καὶ πραγ-
ματικῶς Ἐθνικοί» ἐπάγεται :

«**Τοῦτο εἶναι τελείως ὀρθόν: Αἱ δέκα φυλαὶ ἀπεισιτάτησαν, καὶ διε-
ξεύχθησαν κατὰ τύπους ἀπὸ τῆς Μωσαϊκῆς Διαθήκης (Ἱερ. γ'. 8).**
Ἄλλὰ παραβλέπει τὸν ἕτερον πολῦτιμον σύντροφον τοῦ γεγονότος αὐτοῦ —
δηλ. τὸ ὅτι οὗτοι ἔμελλον νὰ ἀνασυζευχθῶσι μὲ νέαν καὶ καλλιτέραν διαθή-
κην, (Ἡσα. νδ'. 4—8, Ὡσηὲ β'. 7—19 Ἱερ. λα'. 31—33) Οἱ Ἰσρα-
ηλῖται ἦσαν ἀληθῶς πράγματι ἔθνικοί, καὶ ὡς ἔθνικοὶ λογίζονται καὶ
ἐκτιμῶνται μέχρι σήμερον ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν
προφητείαν διότι «**τὰ πλήθη τῶν ἔθνῶν**» τοῦ Ἐφραΐμ εἶναι
Γκογίμ ἢ κατ' ὄνομα ἔθνικοὶ (Γεν. μη'. 19). Καὶ τὰ τέκνα τοῦ
Ἐφραΐμ—Ἰσραὴλ, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ μετρηθῶσιν, οὐδὲ νὰ ἐξε-
ριθμηθῶσιν, εἶναι τὸ σπέρμα τοῦ Δδ — **Ἀμμὶ**, ἢ κατ' ὄνομα ἔθνικοί.—
Ὡσηὲ α'. 9, 10».

Ἄς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τοὺς ὡς ἀνω-
τέρω ἰσχυρισμοὺς. Ὁ Κύριος δὲν συνεξεύχθη καὶ πάλιν οὐδὲ
μέλλει νὰ συζευχθῇ τὰς δέκα φυλάς. Τὰ παραιθέμενα χωρία
οὐδὲν τοιοῦτον ἀποδεικνύουσιν. Ὁ Ὡσηὲ ἀναφέρει τραχείας
τινὰς εἰκόνας ἢ περιγραφὰς ἀσεβοῦς λαοῦ. Τὰ ἐδάφια 4, 6,
7 τοῦ α'. κεφαλαίου φαίνονται μνημονεύοντα τὰς δέκα φυλάς
κεχωρισμένως τῶν λοιπῶν δύο ἀλλ' οὐδὲν ἔλεος ὑπόσχον-

ται πλέον, ἀλλὰ μᾶλλον, ἀντὶ ἐλέους, τελείαν ἄρσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ μέσου, καὶ ἔλεος ἐπὶ τὸν Ἰούδαν. Τὰ χωρία 9 καὶ 10 δεικνύουσι τὴν (πρὸς καιρὸν) ἀπορριψιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἰσραὴλ (τῶν φυσικῶν κλάδων τῆς ἐλαίας), καὶ τὸν ἐγκεντρισμὸν τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ρίζης ἢ ὑποσχέσεως, — ἐκείνων ἐκ τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες δὲν εἶχον ἀναγνωρισθῆ πρότερον παρὰ Κυρίου ὡς λαὸς Αὐτοῦ, οἵτινες ὑπῆρξαν ξένοι καὶ ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλ' οἵτινες ἤδη ἐγένοντο πλησίον καὶ συμμέτοχοι ταύτης διὰ Χριστοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Γραφικοῦ τούτου χωρίου παρὰ τοῦ Ἀπόστολου Παύλου. (Ρωμ. θ'. 23—26). Τὸ ἐδάφιον 11 διακηρύττει ὅτι «τότε» κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν, καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Ἰσραὴλ θέλουσιν ἐνωθῆ ἐκ νέου ὑπὸ ἓνα ἀρχηγόν.

Τὰ χωρία Ὠσηὲ β'. 1—7 διαλαμβάνουσι μίαν ἐκ τῶν προβαλλομένων ἀποδείξεων. Ἄλλ' ἢ μᾶλλον ἐπιμελεστέρα ἐξέτασις τῶν ἐδαφίων τούτων οὐδεμίαν ἀνακαλύπτει ὑπόσχεσιν παρὰ Κυρίου ὅτι θέλει ἀνασυζευχθῆ αὐτοὺς. Ἡ μέχρι τοῦ 13ου ἐδαφίου ἀνάγνωσις τῶν χωρίων ἀποδεικνύει ὅλως τὸναντίον. Ἀκολούθως τὰ ἐδάφια 14—18 δεικνύουσι τὴν «θύραν τῆς ἐλπίδος» διὰ τὸν ἀποστάτην αὐτὸν λαόν, τὴν ὁποίαν θέλει ἀνοίξει ἡ Χιλιετῆς βασιλεία τοῦ ἀληθοῦς πνευματικοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ (Γαλατ. γ'. 16, 29) καθότι τὸ ἐδάφ. 18 ὀρίζει τὸν καιρὸν τῆς «θύρας αὐτῆς τῆς ἐλπίδος», διακηρύττον ὅτι οὗτος ἔσεται μετὰ τὸν καιρὸν τῆς θλίψεως, ὅποτε πόλεμοι δὲν θέλουσιν εἶσθαι πλέον.

Τὰ ἐδάφια 19 καὶ 20, ἐὰν ἔχωσιν οἵανδήποτε ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ αὐτοῦ σπέρματος, ταῦτα δεόν νὰ ἐφαρμόζωνται ἐφ' «ὄλου τοῦ Ἰσραὴλ» (τοῦ ὡς ἀνωτέρω ἀνεφύρομεν) — ἰδὲ Κεφ. α'. 11 — καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ ἐκπλήρωσις αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅποτε οἱ πόλεμοι θέλουσιν πλέον ἐκλείπει. Ἄλλ' ὑπάρχουσι ἰσχυροὶ λόγοι ὅπως πιστεύωμεν ὅτι τὰ ἐδάφια ταῦτα (19 καὶ 20) ἀναφέρονται εἰς τὴν πνευματικὴν τάξιν, τὴν συλλεγομένην καθ' ὃν χρόνον ὁ κατὰ ῥάρκαι

Ἰσραήλ διατελεῖ ἀπερριμμένος. Τὴν ἐξήγησιν δὲ ταύτην ὑποστηρίζουσι τὸ 23ον ἐδάφιον ὡς ἐπίσης τὸ Κεφ. α'. 10, ἀμφότερα τῶν ὁποίων ἀναφέρονται εἰς Ρωμ. θ'. 23—26, καὶ εἶναι ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν ἐτέραν δήλωσιν τοῦ Ἀποστόλου, ἐν ἧ λέγει, « Ὁ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν ». — Ρωμ. ια'. 7.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ Ἑσα. νδ'. 1—8 ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπὶ τῶν χωρίων αὐτῶν ἔρριψε φῶς ὑπερανθρωπίνης σοφίας, ἐφαρμόσας ταῦτα ἐπὶ τῆς πνευματικῆς Σιών, τῆς μητρὸς ἢ διαθήκης ἡμῶν, τῆς συμβολιζομένης διὰ τῆς Σάρρας. Τὸ σαρκικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ ἀπερρίφθη τοῦ νὰ εἶναι κληρονόμος τῆς ἐπαγγελίας, τὸ δὲ ἀληθὲς σπέρμα, ὁ Χριστὸς (πρωτυπούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰσαάκ καὶ τῆς Ρεβέκκας), προσεληφθησαν ὡς τὸ ἅγιον σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας — Γαλατ. δ'. 22, 24, 26 — 31.

Τὰ ἐν Ἱερεμία λα'. 29—33 εἶναι τελείως ἐπίκαιρα. Ταῦτα ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ προφήτου καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς αἱ δέκα φυλαὶ, αἱ ὀνομαζόμεναι Ἰσραήλ, εἶχον ἀποχωρισθῆ τῶν δύο φυλῶν, τῶν ὀνομαζομένων Ἰούδα καὶ ἐντεῦθεν ἐπεβάλλετο ἐπομένως εἰς τὸν προφήτην νὰ ἀναφέρῃ ἀμφοτέρους, ὅπως μὴ παρεξηγηθῆ ὡς ἐννοῶν τὰς δέκα φυλάς καὶ μόνον. Ἄλλ' ἐνταῦθα, εἰς τὸ 31ον ἐδάφιον, θέτει καὶ τοὺς δύο ὁμοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤνωσεν οὕτως αὐτοὺς ὡς ἐν ἔθνος, χρησιμοποιεῖ τὸ ἐν ὄνομα δι' ὄλους, εἰς τὰ ἐδάφια 33 καὶ 46 τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῶν ἐδαφίων 38—40, τὰ ὁποῖα περιγράφουσι μέρη κείμενα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν δύο φυλῶν, ἐντὸς καὶ πέρα τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἄλλ' ἐπιτραπέιτω ἡμῖν, ἀκολούθως, νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ταῦτα εἶναι προφητεία μὴ εἰσέτι ἐκπληρωθεῖσα ὥστε αἱ δέκα φυλαὶ, καὶ ἂν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποδείξωσι σαφῶς σήμερον τὴν ταυτότητά των, οὐδεμίαν εἰσέτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἀφορμὴν πρὸς καύχησιν. Θὰ ἔπρατιον κάλλιον ν' ἀναμείνωσιν ἕωσοῦ ἡ Νέα Διαθήκη γείνη πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἕωσοῦ ὁ Νόμος τῆς Καινῆς Διαθήκης γραφῆ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Τότε δὲ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ

καυχῶνται εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν διαθήκην, ἀλλ' εἰς τὴν νέαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ἢ Καινῆ Διαθήκης, καὶ ἡ μακαρία αὐτῆς ἐγγραφὴ εἰς τὴν καρδίαν καὶ πνευματικὴ διδασκαλία, δὲν εἶναι διὰ τὰς δέκα φυλάς, οὐδὲ διὰ τὰς δύο, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ ἐκ τῶν δώδεκα ἐκλεγόμενον ὑπόλοιπον, καὶ διὰ τὸ λοιπὸν ὑπόλοιρον τὸ ἐκλεγόμενον ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν. Τὸ σαρκικὸν σπέρμα (ὁ Ἰσραὴλ) δέον νὰ ἀναμείνη μέχρι οὗ τὸ πνευματικὸν σπέρμα (ὁ Ἰσαὰκ) κληρονομήσῃ τὰ πάντα, καὶ τότε νὰ λάβῃ τὴν μερίδα αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ Ἰσαὰκ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις — καθ' ἃς τὸ σαρκικὸν σπέρμα θὰ λαμβάνῃ τὴν μερίδα αὐτοῦ — θέλουσι πραγματοποιηθῆ τὰ εὐλογητὰ προνόμια τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, τὰ μνημονευόμενα εἰς τὰ ἐδάφια 29 καὶ 30.

Ἀγαπητοὶ, ἄς φροντίσωμεν νὰ κάμωμεν βεβαίαν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ἡμῶν διὰ τῆς ὑπακοῆς τῆς πίστεως, καὶ ἄς μὴ ἐλπίζωμεν νὰ ἔλθωσιν ἐφ' ἡμῶν πνευματικαὶ εὐλογίαι, ἐξ αἰτίας σαρκικῶν σχέσεων ἢ συγγενειῶν — τὸ ὁποῖον ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου δεικνύει ἡμῖν σαφῶς ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνη. Ἐὰν τὰ Ἀγγλοσαξωνικὰ γένη εἶναι οἱ κατὰ γράμμα ἀπόγονοι τῶν ἀπολεσθεισῶν δέκα φυλῶν, τὸ ὑπὲρ αὐτῶν πλεονέκτημα θέλει εἶσθαι ὅτι ὁ Κύριος θὰ παρίδῃ ὄλως τὴν τοιαύτην συγγένειαν, καὶ θὰ λογαριάσῃ αὐτοὺς ὡς ἐθνικοὺς, διότι ἡ εὐνοία καὶ χάρις Αὐτοῦ ἀπεσύρθη ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σπέρματος, ὁπότεν πλέον τὸ ὑπόλοιπον εἶχεν ἐκλεγῆ ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἐστράφη νὰ λάβῃ τὸν διὰ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ λαὸν ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα πρότερον δὲν ἦσαν λαὸς Αὐτοῦ καὶ, ὡς εἶδομεν, οὐδεμίαν ἐπιστροφὴν τῆς τοιαύτης εὐνοίας καὶ χάριτος Αὐτοῦ ὑπόσχεται μέχρι οὗ ἡ ἐκλεκτὴ Ἐκκλησία θὰ ἔχῃ πλέον συμπληρωθῆ κατὰ τὴν πρωίαν τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας.

Οὐδὲν ἐν ταῖς διδασκαλίαις τῶν Γραφῶν, καθ' ὅσον ἡμεῖς ἐννοοῦμεν, ἀντίκειται εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Μεγάλῃ Βρετανία, ἡ Γερμανία καὶ αἱ Ἑνωμέναι Πολιτεῖαι ἐνδέχεται νὰ περιλαμβάνουσί τινες ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν δέκα φυλῶν, αἵτινες ἀπεχωρίσθησαν ἐκ τῶν δύο φυλῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ρο-

βοᾶμ. Ἄλλ' οὐδεὶς, ἐν τούτοις, γνωρίζων τὴν ἐπικρατοῦσαν ριζικὴν ἀνάμιξιν, ἰδίως ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, δύναται νὰ ἰσχυρίζηται ὅτι οἰονδήποτε ἐκ τῶν ἔθνῶν αὐτῶν εἶναι ἐκ καθαρῶς Ἰσραηλιτικῆς καταγωγῆς. Οὐδὲ συζητοῦμεν τὸ ζήτημα εἰ ἢ εὐημερία τῶν ἔθνῶν αὐτῶν, περισσότερον ἢ τῶν λοιπῶν ἔθνῶν τοῦ κόσμου, ἀφείλεται εἰς τὴν τοιαύτην αὐτῶν γενεαλογίαν. Ἴσως τοῦτο νὰ εἶναι ἀληθές. Ὅ,τι ἡμεῖς ἰσχυρίζομεθα εἶναι ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρὰ Κυρίου «ἄνω κλήσιν» πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ ἀφοῦ ἅπαξ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ ἐλύθη, ἢ ἐξ Ἰσραηλιτῶν καταγωγῆ ἀτόμου ἢ ἔθνους τινὸς οὐδὲν ὄφελος ἤθελε προσπορίσει εἰς τὸ ἄτομον ἢ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ἄτομα ἢ ἔθνη, τὰ ἐκ διαφόρου γένους ἢ φυλῆς καταγόμενα. Ἐκ τῆς Διαθήκης ταύτης ἀπεκόπησαν «πᾶς Ἰσραὴλ,» «οἱ φυσικοὶ κλάδοι», ἐκτὸς μόνον «καταλοιπίου» τινός, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὸν Χριστόν, τὸν Μεσίτην τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ δὲ «κατάλοιπον» ἢ ὑπόλοιπον τοῦτο οὐδεμίαν ὑπεροχὴν ἐκέκτητο ὑπὲρ τοὺς ἄλλους λόγῳ τῆς αὐτοῦ ἐθνικότητος. Ὁ Θεὸς, διὰ τοῦ Ἀποστόλων, οὐδὲν ἐξαιρετικὸν προνόμιον ἢ εὐνοίαν ἐκήρυξεν εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐκλογῆς τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ διεκήρυξεν ὅτι, ὅποταν τὸ σῶμα τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ συμπληρωθῇ, ἢ εὐνοία ἢ χάρις Αὐτοῦ θέλει ἐπιστρέφει πρὸς τὸν σαρκικὸν οἶκον.

Διότι δὲ πιστεύομεν ὅτι ὁ πνευματικὸς Ἰσραὴλ ἐγγίζει νὰ συμπληρωθῇ, διὰ τοῦτο προσδοκῶμεν εὐλογίας ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν τῶν κατὰ σάρκα, καὶ τὴν ἄρσιν τῆς πωρώσεως αὐτῶν, ἀπεκδεχόμενοι ὅτι οὗτοι ἔσονται οἱ πρῶτοι οἵτινες μέλλουσι νὰ εὐλογηθῶσι διὰ τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, ἐξ ὧν τῶν τάξεων τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ οὕτως «ἐλεηθῶσι καὶ αὐτοὶ τῷ ὑμετέρῳ ἔλεει» (Ρωμ. ια'. 31). Ἀφοῦ δὲ οὕτως ἐλεηθῶσι διὰ τῆς τετελειωμένης καὶ δεδοξασμένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θέλουσι πράγματι χρησιμοποιηθῆ ὡς ὄργανα τοῦ Κυρίου διὰ τὴν εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς, καὶ οὕτω θέλει ἐκπληρωθῆ ἢ Ἀβρααμαία ἐπαγγελία πρὸς ἀμφοτέρους τὰ σπέρματα — τὸ κατὰ σάρκα, ὡς ἐ-

πίσης καὶ τὸ πνευματικόν, — «Εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπερματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραὰμ». — Ρωμ. δ'. 16.

Εὐσεβάσιως ὑμέτερος,

Ὁ συγγραφεὺς τῶν «**Γραφικῶν Μελετῶν**».

Οἱ ἀξιοῦντες ὅτι «ὁ ὄρος Ἰσραὴλ ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ τῶν δέκα ἀπολεσθεισῶν φυλῶν,» καὶ ὅτι «Ἰούδας εἶναι τὸ μόνον ὄνομα ὅπερ προσηκόντως ἀποδίδεται εἰς τοὺς εἰς Παλαιστίνην ἐπιστρέψαντας μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνος αἰχμαλωσίαν» ὀφείλουσι νὰ παύσωσιν ἰσχυριζόμενοι τὸ αὐτὰ μέχρι οὐ δυναθῶσιν ἄπαντήσωσιν εἰς τὰ ἐπόμενα ἀπλούστατα γεγονότα. Ὁ Κύριος ἡμῶν διεκήρυξεν ὅτι, «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ». (Ματθ. ιε'. 24, ι'. 6). Οὐδὲ ἓνα δὲ λόγον ἀνέφερε περὶ τοῦ Οἴκου Ἰούδα — καὶ ἐντούτοις ὅλον τὸ κήρυγμα αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Παλαιστίνῃ, ἔνθα οἱ Ἀγγλο — Ἰσραηλιταὶ λέγουσιν ἡμῖν ὅτι ὁ Οἶκος Ἰσραὴλ οὐδόλως ὑπῆρχεν — ἀλλ' ὁ Οἶκος Ἰούδα. Πρὸς τούτοις, συμφώνως πρὸς τὴν τοιαύτην αὐτῶν θεωρίαν, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διέπραξε μέγα σφάλμα ὁπότεν, λαλῶν ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ πλήρη ἔμπνευσιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, διεκήρυξεν εἰπών: «Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι καὶ Κύριον αὐτὸν καὶ Χριστὸν ἐποίησεν ὁ Θεὸς, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν, ὃν ἡμεῖς ἐσταυρώσατε» (Πράξ. β'. 36.) Οἱ Ἀγγλο — Ἰσραηλιταὶ λέγουσιν ἡμῖν ὅτι οὐχὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, ἀλλ' ὁ οἶκος Ἰούδα ἦσαν ἔνοχοι διὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Ἄς συμπεράνη πᾶς ὅστις θέλει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἔσφαλον, καὶ ὅτι οἱ Ἀγγλο — Ἰσραηλιτικαὶ ἰδέαι εἰσὶν ὀρθαί ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ — καὶ θὰ ἀκολουθῶμεν τὴν ἐξηγήσιν ἥτις εἶναι συνεπὴς καὶ σύμφωνος πρὸς τε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς ἐπίσης σύμφωνος πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον.

Αἱ ἀραί, αἱ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως μνημονευόμεναι εἰς (Δευτερον. κη'. 15, 46, 49—63—67) οὗ ἤθελον ἐπέλθει ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ (τῶν δώδεκα φυλῶν) εἰάν οὗτοι ἤθελον δειχθῆ ἄπιστοι πρὸς τὸν Κύριον, φαίνονται ὡς κατὰ γράμμα ἐκπληρωθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν (πρωτίστως μὲν ἐπὶ τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν, ἐν ταῖς ὁποίαις ὁμοῦ διελαμβάνοντο ἀντιπρόσωποι τῶν λοιπῶν δέκα φυλῶν, αἵτινες ἐσέβοντο τὸν Κύριον), ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος ἡμῶν διεκήρυξεν οὗ ἤθελον ἐκπληρωθῆ πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τε τῷ Νόμῳ καὶ τοῖς Προφήταις, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διακηρυττεῖ ἐπίσης οὗ αἱ προρρήσεις ἐκεῖναι ἐξεπληρώθησαν εἰς τέλος. — Ὅρα Α'. Θεσσαλ. β'. 15, 16.

Ἄλλ' εἰάν τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ἀποτελῆ ὁποσδήποτε μέρος τοῦ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις μνημονευομένου Ἰσραήλ, τὰ χωρία 64 καὶ 65 δὲν φαίνονται ὡς ἐκπληρούμενα.